

Sygn. akt: III U 161/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 07 stycznia 2015 r.

Sąd Okręgowy w Ostrołęce III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący:	SSO Teresa Suchcicka
Protokolant:	starszy sekretarz sądowy Małgorzata Laskowska

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 07 stycznia 2015 r. w O.

sprawy z odwołania G. G. (1)

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w P.

o rentę z tytułu niezdolności do pracy

na skutek odwołania G. G. (1)

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w P.

z dnia 13 lutego 2014r. **znak** (...)

orzeka:

oddala odwołanie.

UZASADNIENIE

G. G. (1) złożyła odwołanie od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w P. z dnia 13.02.2014r. znak: (...), odmawiającej jej prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy. Podała, że stan jej zdrowia nie pozwala na podjęcie żadnego zatrudnienia.

W odpowiedzi na odwołanie ZUS wniósł o jego oddalenie. Wskazał, że G. G. (1) w okresie od 01.05.1999r. do 30.06.2001r. pobierała rentę z tytułu częściowej niezdolności do pracy. Ubezpieczona złożyła wniosek o ustalenie prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy. Lekarz Orzecznik ZUS w orzeczeniu z dnia 04.12.2013r. ustalił, że nie jest ona niezdolna do pracy. Od tego orzeczenia G. G. (2) wniosła sprzeciw, a po jego rozpoznaniu Komisja Lekarska ZUS II Oddział w W. nr (...) także ustaliła, że ubezpieczona nie jest niezdolna do pracy. Decyzją z dnia 13.02.2014r. odmówiono jej więc prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy.

Sąd ustalił i zważył, co następuje:

Decyzją z dnia 14.07.1999r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych przyznał G. G. (1) (ur. (...)) prawo do renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy od dnia 01.05.1999r. do 30.06.2001r. Podstawę wydanej decyzji stanowiło orzeczenie Lekarza Orzecznika ZUS z dnia 02.06.1999r. o niezdolności do pracy do czerwca 2001r.

W dniu 01.06.2001r. ubezpieczona złożyła kolejny wniosek o rentę.

Decyzją z dnia 03.07.2001r. G. G. (1) odmówiono prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy od 01.07.2001r. z uwagi na stwierdzenie przez Lekarza Orzecznika ZUS w orzeczeniu z dnia 27.06.2001r. jej zdolności do pracy.

[dowód: akta rentowe (...), w tym: decyzja z dnia 14.07.1999r. – k. 25-26 a.r., z dnia 03.07.2001r. – k. 56 a.r.]

W dniu 04.11.2013r. G. G. (1) złożyła w Inspektoracie ZUS w O. wniosek o ustalenie uprawnień do renty z tytułu niezdolności do pracy.

W związku z powyższym została skierowana na badanie lekarskie przez Lekarza Orzecznika ZUS, który w wyniku przeprowadzonego badania, w orzeczeniu z dnia 04.12.2013r. uznał, że ubezpieczona nie jest niezdolna do pracy.

G. G. (1) złożyła sprzeciw od w/w orzeczenia, w związku, z czym jej akta rentowe zostały skierowane do rozpatrzenia do komisji lekarskiej ZUS.

Komisja Lekarska ZUS II Oddział w W. nr (...), po przeprowadzeniu bezpośredniego badania i dokonaniu analizy przedstawionej dokumentacji medycznej, w orzeczeniu z dnia 27.01.2014r. także ustaliła, że nie jest ona niezdolna do pracy.

Ponieważ orzeczeniem Komisji Lekarskiej ZUS G. G. (1) została uznana za zdolną do pracy, Oddział ZUS w P. decyzją z dnia 13.02.2014r. znak: (...), odmówił jej prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy z uwagi na to, że nie spełniony został warunek z art. 57 ust. 1 pkt 1 ustawy z dnia 17.12.1998r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych. Na podstawie dokumentów znajdujących się w aktach rentowych, Oddział ZUS ustalił staż pracy w ilości 14 lat, 2 miesiące i 1 dzień okresów składkowych oraz 4 lata, 8 miesięcy i 21 dni okresów nieskładkowych, tj. łącznie 18 lat, 10 miesięcy i 22 dni; w tym w ostatnim dziesięcioleciu przed dniem zgłoszenia wniosku o rentę - 3 lata, 7 miesięcy i 10 dni zamiast wymaganych 5 lat pracy.

[dowód: akta rentowe (...), k. 15]

Odwołanie G. G. (1) od decyzji ZUS z dnia 13.02.2014r. nie jest zasadne.

Zgodnie z art. 57 ust. 1 ustawy z dnia 17.12.1998r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (t.j. Dz.U.2013.1440) renta z tytułu niezdolności do pracy przysługuje ubezpieczonemu, która spełnia łącznie następujące przesłanki:

1. jest niezdolny do pracy,
2. ma wymagany okres składkowy i nieskładkowy,
3. niezdolność do pracy powstała we wskazanych w ustawie okresach składkowych lub nieskładkowych albo nie później niż w ciągu 18 miesięcy od ustania tych okresów.

Przepisu ust. 1 pkt 3 nie stosuje się do ubezpieczonego, który udowodnił okres składkowy i nieskładkowy wynoszący co najmniej 20 lat dla kobiety lub 25 lat dla mężczyzny oraz jest całkowicie niezdolny do pracy (art. 57 ust. 2 ustawy).

Według art. 58 ust. 1 warunek posiadania wymaganego okresu składkowego i nieskładkowego, w myśl art. 57 ust. 1 pkt 2, uważa się za spełniony, gdy ubezpieczony osiągnął okres składkowy i nieskładkowy wynoszący łącznie co najmniej:

- 1) 1 rok - jeżeli niezdolność do pracy powstała przed ukończeniem 20 lat;
- 2) 2 lata - jeżeli niezdolność do pracy powstała w wieku powyżej 20 do 22 lat;
- 3) 3 lata - jeżeli niezdolność do pracy powstała w wieku powyżej 22 do 25 lat;
- 4) 4 lata - jeżeli niezdolność do pracy powstała w wieku powyżej 25 do 30 lat;
- 5) 5 lat - jeżeli niezdolność do pracy powstała w wieku powyżej 30 lat.

Według ust. 2 okres, o którym mowa w ust. 1 pkt 5, powinien przypadać w ciągu ostatniego dziesięciolecia przed zgłoszeniem wniosku o rentę lub przed dniem powstania niezdolności do pracy; do tego dziesięcioletniego okresu nie wlicza się okresów pobierania renty z tytułu niezdolności do pracy, renty szkoleniowej lub renty rodzinnej.

Według ust. 3, jeżeli ubezpieczony nie osiągnął okresu składkowego i nieskładkowego, o którym mowa w ust. 1, warunek posiadania wymaganego okresu uważa się za spełniony, gdy ubezpieczony został zgłoszony do ubezpieczenia przed ukończeniem 18 lat albo w ciągu 6 miesięcy po ukończeniu nauki w szkole ponadpodstawowej, ponadgimnazjalnej lub w szkole wyższej oraz do dnia powstania niezdolności do pracy miał, bez przerwy lub z przerwami nieprzekraczającymi 6 miesięcy, okresy składkowe i nieskładkowe.

Według ust. 4 przepisu ust. 2 nie stosuje się do ubezpieczonego, który udowodnił okres składkowy, o którym mowa w art. 6, wynoszący co najmniej 25 lat dla kobiety i 30 lat dla mężczyzny oraz jest całkowicie niezdolny do pracy.

Definicję osoby niezdolnej do pracy zawiera art. 12 ust. 1-3 powoływanej ustawy, który stwierdza, że jest nią osoba, która całkowicie lub częściowo utraciła zdolność do pracy zarobkowej z powodu naruszenia sprawności organizmu i nie rokuje odzyskania zdolności do pracy po przekwalifikowaniu.

Całkowicie niezdolną do pracy jest osoba, która utraciła zdolność do wykonywania jakiejkolwiek pracy, natomiast częściowo niezdolną do pracy jest osoba, która w znacznym stopniu utraciła zdolność do pracy zgodnej z poziomem posiadanych kwalifikacji.

Zgodnie zaś z art. 61 w/w ustawy prawo do renty, które ustało z powodu ustąpienia niezdolności do pracy, podlega przywróceniu, jeżeli w ciągu 18 miesięcy od ustania prawa do renty ubezpieczony ponownie stał się niezdolny do pracy.

W świetle cytowanych wyżej przepisów rozstrzygnięcie w sprawie było uzależnione od ustalenia, czy G. G. (1) jest niezdolna do pracy, w jakim stopniu i kiedy ta niezdolność powstała. Zgodnie bowiem z wyrokiem Sądu Apelacyjnego w Białymstoku, ocena niezdolności do pracy z medycznego punktu widzenia wymaga wiadomości specjalnych i Sąd nie może - wbrew opinii biegłego (biegłych) - opierać ustaleń w tym zakresie na własnym przekonaniu (wyrok z dnia 14.05.2014r., III AUa 1810/13, LEX nr 1469282). Z akt rentowych wynika także, że ubezpieczona nie wykazała przed organem rentowym posiadania wymaganego ustawą stażu pracy, zatem w przypadku ustalenia istnienia niezdolności do pracy odwołująca się w celu uzyskania prawa do renty powinna wykazać spełnianie także pozostałych przesłanek.

Mając powyższe na względzie Sąd dopuścił dowód z opinii biegłych sądowych z zakresu: ortopedii, neurologii i diabetologii.

Biegli z zakresu: ortopedii G. K., neurologii W. T. i diabetologii E. P. po przeprowadzeniu badania odwołującej w dniu 10.05.2014r. rozpoznali: cukrzycę typu II leczoną lekami doustnymi, nadciśnienie tętnicze, chorobę zwyrodnieniową stawów i kręgosłupa, zespół bólowy kręgosłupa szyjnego, piersiowego i L/S w przebiegu zmian zwyrodnieniowych, zagojone złamanie rzepki z niewielkim ograniczeniem ruchów i nadczynność tarczycy.

Zdaniem biegłych, **powyższe schorzenia nie czynią badanej niezdolną do pracy zarobkowej**. W uzasadnieniu biegli wskazali, że zespół bólowy kręgosłupa bez objawów korzeniowych, bez upośledzenia funkcji

ruchowej i czuciowej nie powoduje inwalidztwa. Choruje ona na cukrzycę typu II od kilkunastu lat, leczy się lekami doustnymi, ciśnienie jest wyrównane (k. 12- 14 a.s.).

Do powyższej opinii zastrzeżenia wniosła odwołująca się. W piśmie z dnia 14.07.2014r. wskazała, że lekarze opisali bliznę i tatuaż, których nie posiada, na badania skierowana została przez Sąd Okręgowy w Ostrołęce – nie w Ł., nie zgadza się waga jej ciała, a wzrostu nie mierzono – co świadczy, że opinia ta dotyczy innej osoby. Napisała też, że stan jej zdrowia pogarsza się, a żaden lekarz nie wyraził zgody by pracowała. Wniosła o powołanie innych biegłych. (k. 18 a.s.)

Biorąc pod uwagę w/w zastrzeżenia odwołującej się Sąd dopuścił dowód z opinii biegłych z zakresu ortopedii, neurologii i kardiologii.

Biegli z zakresu: ortopedii J. S., neurologii M. B. i kardiologii K. S., po przeprowadzeniu badania lekarskiego w dniu 27.09.2014r. u odwołującej się rozpoznali: chorobę zwyrodnieniową kręgosłupa L - S miernego stopnia bez objawów korzeniowych i ubytkowych, cukrzycę typu II bez powikłań, leczoną lekami doustnymi, wyrównane nadciśnienie tętnicze, wygojone złamanie rzepek prawej z miernym upośledzeniem funkcji narządu ruchu i nadczynność tarczycy.

Lekarze stwierdzili, że w/w schorzenia nie powodują niezdolności do pracy.

W uzasadnieniu biegli wskazali, że na podstawie badania podmiotowego, przedmiotowego oraz po analizie dokumentacji medycznej i akt sprawy, brak podstaw do stwierdzenia niezdolności do pracy. Opinia jest zgodna z opinią Orzeczników ZUS i poprzedniego składu biegłych sądowych (k. 37 a.s.).

Do powyższej opinii zastrzeżenia wniosła odwołująca się. Wskazała, że nie jest zdolna do pracy, ma prawie 60 lat, utrzymuje się ze świadczenia z opieki społecznej – 250 złotych, mieszka sama. Nie chce jej nigdzie przyjąć do pracy. Podała, że złożyła już posiadaną dokumentację medyczną (rozprawa z dnia 07.01.2015r., adnotacja 00:01:00, k. 50 a.s.).

Zdaniem Sądu, opinie sporządzone po przeprowadzeniu badań odwołującej się w dniach: 10.05.2014r. i 27.09.2014r. mogą stanowić podstawę rozstrzygnięcia.

Opinie zostały wydane przez biegłych lekarzy o specjalnościach odpowiednich do ujawnionych u odwołującej schorzeń. Biegli dokonali analizy zebranej w sprawie dokumentacji medycznej, przeprowadzili wywiad oraz badania. Zarzut odnośnie braku tatuażu, blizny, czy różnicy w wadze nie jest zasadny, bowiem nie ma wpływu na zdolność do pracy. Ponadto merytoryczna część opinii w zakresie rozpoznania chorób – nie budzi zastrzeżeń. Zarówno rozpoznanie, jak i wnioski, jakie znajdują się w obydwu opiniach są rzeczowe, spójne, logiczne i tożsame, dlatego zasługują na uwzględnienie. Biegli określili schorzenia, stopień ich nasilenia i wpływ na zdolność do pracy.

Z opinii wynika, iż nadciśnienie tętnicze, zwyrodnienie i zespół bólowy kręgosłupa i stawów, cukrzyca typu II, wygojone złamanie rzepek z miernym upośledzeniem funkcji narządu ruchu i nadczynność cukrzycy nie ograniczają zdolności do pracy. W świetle w/w wyników badań należy podzielić wnioski biegłych o braku niezdolności do pracy. E. G., z wykształceniem podstawowym, pracowała jako m.in. sprzątaczką. Do powyższego odnieśli się biegli sądowi stwierdzając, że odwołująca jest zdolna do wykonywania pracy zgodnie z doświadczeniem.

Należy też wskazać, że w ostatnim dziesięcioleciu przed dniem zgłoszenia wniosku o rentę odwołująca się wykazała 3 lata, 7 miesięcy i 10 dni pracy zamiast wymaganych ustawą 5 lat. Sąd jednak nie ustalał powyższej przesłanki, ponieważ nie został spełniony warunek istnienia niezdolności do pracy.

Mając powyższe na uwadze Sąd uznał, że prawidłowe jest stwierdzenie wszystkich powoływanych w sprawie biegłych o zdolności G. G. (1) do pracy. Odwołująca nie spełnia więc przesłanek do przyznania jej prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy i jej odwołanie od decyzji ZUS z 13.02.2014r. na podstawie art. 477¹⁴ § 1 k.p.c. podlega oddaleniu.

Z tych względów orzeczono jak w sentencji.